

Alte Drucke

Pavli Castrensis In ... Codicis Partem Patauinae Pr[a]electiones, Francisci Curtij, multorumq[ue]; qui hactenus Doct. incubueru[n]t Appendicibus ...

Paulus <Castrensis>

Lugduni, 1553

De his qui ad eccle. confugiunt, uel ibi exclamant. Rubrica.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-150729

hic e conuerso. de quo plenè in c. j. de offi. ordi. & facit l. si quis in hoc genus. s. ti. j. & j. qui latroes. l. j. & in iudice ordinario. Iudex autè delegatus nisi in rescripto cõtineatur expressa mentio: non potest hoc facere. vt expressè determinat Archi. in c. vt offm. de he. res. l. vj. sed Spe. vñ tenere cõtariu secundu Inn. & Hosti. in ti. de of. deleg. s. sequit videre q sit offm. ver. sed an potest implorare. In romana aut curia stylus est q semper exprimat in rescripto cõtariu imploradi brachium seculare. ppter q motus fuit Arc. ad dicitu cõtariu. ne talis clā superflua ponat si sine ea posset. & dicit hic Alb. q si à sententiā lata per iudicē ecclesiasticū fuisset appellatū. & postea dicitur iudex impleret brachium seculare ad faciendū executionē. q iudex secularis cui esset facta fides de appellatione nō deberet sibi concedere: quia scit illius iurisdictionē suspensam per appellationē. & alle. de hoc casum in l. qm iudices j. de app. vbi post appellationem nō debet iudex ad executionē pcedere. & si contra facit officiales sui pnt & debent sibi resistere. ergo fortius alius iudex cuius brachiū imploratur.
 1. Si illi contra quem fertur sententia. dicat contradicō huic sententiæ quando habeatur perinde ac si diceret appello.
 2. Sententia episcopi cognoscens inter laicos. appellatur ad potestatem: si cognouit ex prorogata iurisdictione. & quid si inter clericos? & nu. s.
 3. Iudex appellationis quando confirmat sententiam. an debeat eam executioni mandare. & non prius.
 4. Potest episcopus delegare aliquam causam inter laicos.

AVHENTICA.

Iquis. Ab episcopo cognoscere ex prorogatione pot appellari. si semel tñ offerat sententia cōfirmatoria: quæ mandabitur executioni per cōfirmatorē. Sed si feratur infirmatoria. pot appellari ab ipsa secūda sententia. Itē qñ Episcopus cognouit vt delegatus principis. vel alterius: appellat ad delegatē. h. d. & est canonizata.
 2. ta. xi. q. j. c. de persona. In tex. ibi. [cōtradictat.] No. scdm Bald. q si ille cōtra quē cōfert inia dicat cōtradico huic sententiæ. q pe. rinde est acti diceret appello. q est singulare. dicit tamē ipse hoc verū si ex alijs indicijs pot apparere q cōtradixit animo appellandi. vt quia petijt apostolos. vel dixit q submittebat se iudicio superioris: alia hoc verbū solū nō sufficeret pro hoc l. cū antea. j. de arbit. in ver. si aut minime. vbi simplex cōtradictio nō habet vim appellationis. nā appellatio habet duas partes: vnā quia cōtradicit sententiæ: alia est. quia recurrit ad superiorem. nō sufficit ergo dicere contradicō. In tex. ibi. [iudex.] iubauidi secularis & ordinarius illius loci. & sic nō est mirabile q à sententiā epī appellatur ad petat. & hoc verū quando cognouit inter laicos. ex prorogata iurisdictione. Secus quando inter clericos ex extraordinaria. quia tñ appellat ad archiepīm. si habet. vt in c. sollicitudine de appel. & sic necessariō sequit q ista auth. loquat in casu. l. episcopale. & ipsam corrigit. vt possit appellari saltē temel. & est casus spūalis. in quo prohibet secunda appellatio. qñ cognouit ex prorogata iurisdictione inter laicos: nec reperitur in hoc correctā ista auth. sed qñ inter clericos. etiā ex prorogata iurisdictione de cōsensu ppi episcopi appellat ad epīm. vel ad papā. & forte le. mel tñ per ista auth. In tex. ibi. [executioni.] iste tex. allegat qd iudex appellationis qñ cōfirmat sententiā: debet eā executioni mandare: nō primus iudex. & ita no. Inn. de offi. deleg. c. pastora. l. vñ. Spe. in tit. de execu. sen. s. nūc dicēdum. ver. sed pone. qd iudex. Sed si appellatio defera. primus iudex sententiā exequit. de hoc dic. vt. j. de app. l. eos. in prin. & plenè per Bar. eo. ti. l. pte. epimur. s. officijs. Bal. dicit q iste tex. malè allegat ad hoc: quia loquit qñ ille qui tulit primā sententiā fuit Epīs. hic non habet facultatē executionē faciēdi inter laicos. etiā si nō fuisset appellatū ab eius sententiā. vt in l. episcopale. in fi. & tenet Bal. q in causa criminali si iudex loci delicti cōdēnauit. & fuit appellatū. & cōdēnatio fuit cōfirmata. q cōdēnatus remittetur ad primū iudicē pro executione fieda. per l. eos. s. super his. j. de appe. vbi primus iudex retinet cōdēnatū in carceribus. sed Bar. ibi dicit expressè cōrariū q retinet ipsum ad instatiā iudicis appellationis. ad quē pertinet executio si cōdēnatio cōfirmetur. videt tñ mihi opī. Bal. verior per tex. in authen. vt nulli iudi. s. si quis verò comprehensorū. vbi fit remissio ad locū delicti. Vltimò est hic tex. in fi. q petas pot episcopo delegare aliquam causam inter laicos: & tunc à sententiā episcopi appellabitur ad potestatem.

De his qui ad eccle. cōfugiūt. uel ibi exclamāt. Rubr.

1. Pro quibus criminibus possit quis extrahi de ecclesia.
 2. In causa civili qualiter procedatur contra eos qui non possunt de ecclesia extrahi.
 3. Si ex forma statuti debitor possit capi pro debito. an ecclesia non debeat talem defendere: sed ipsum exhibere.

1. Quia inter alias immunitates quas habet ecclesia est hæc q cōfugiētes ad eam timore iudicij ciuili vel criminalis nō possunt inde extrahi. etiā per iudices ordinarios sub pœna capitis. vt in l. ij. eo. ideo putatur hic illa rubrica. sicut enim domus propria debet esse tutum refugium cuilibet. vt inde non possit extrahi in l. pleriq. ff. de in ius voc. & l. nemo. de domo. de regu. iu. ita & ecclesia de domo tamen potest extrahi ratione criminis. vel pro debito fiscali: nō pro priuato. vt no. in d. l. nemo de domo. sed de ecclesia nō debet extrahi. etiā pro causa criminali. Fallit in quibusdā criminibus. de quibus in auth. de manda. princ. s. neq. cū seq. & glo. in l. ij. dicit q pro qualibet causa criminali potest inde extrahi: sed de iure canonico statutū est cōtrariū. q pro nullo crimine. etiā ex quo veniat imponenda pœna mortis: nō possit inde extrahi: exceptis publicis latronibus. & nocturnis depopulatoribus agrorum. vt in c. inter alia de immu. eccle. quātimō pro alijs criminibus quantuncūq; magnis ecclesia defendit criminofum à pœna corporali. & facit vt pœna commutetur in pecuniariam. vt ibi no. Prædicta in christianis catholicis. et liberis hominib⁹. iudeos verò vel hæreticos criminibus vel debitis repletos ecclesia non defendit. etiā sub colore q velint ad christianā fidem redire: quia præsumuntur hoc facere fraudulēter. quousq; satisfecerint. vel puniti sint. vt in l. j. huius ti. seruos etiā aufugientes à dñis non defendit in præiudiciū dominorū: sed distinguūt an fugiant armati ad ecclesiam & habet locum l. si seruus. an non armati. & habet locū l. præsentī s. si. qui incipit sanē. Et de ista materia vide per Host. in summa. de immu. eccle. qualiter autē in causa ciuili procedat cōtra tales. postquam de ecclesia non possunt extrahi. habetur plenè in l. præsentī. Sed dicit hic Albericus q si ex forma statuti debitor possit capi pro debito. q talē ecclesia non deberet defendere: sed ipsum exhibere: quia est persona conditionata. sicut serui ascriptitij. quos ecclesia nō defendit in præiudiciū dominorū. q dicit nō puto verū: quia l. p. senti debet intelligi eo casu q si nō esset in ecclesia. possit capi personaliter p cā ciuili. q videt esse in arbitrio iudicis. nō vt carceretur: sed vt veniat corā iudice. iuxta no. in d. l. pleriq. Et tñ illa l. vult q in ecclesia nō poterit capi: non autem debet habere plus iuris creditor qñ potest facere ipsum capi ex forma statuti. quā qñ de iure cōi. & hoc de prima parte rubr. De secūda verò: scilicet de illis qui faciunt tumultū in ecclesia. loquitur. l. denūtiamus. & plenius. l. si quis in hoc genus. cum authen. ibi posita. s. de episcopo. & clerici.

2. Quando offensā est impunita ex forma statuti. non debet recipi accusatio: nec formari inquisitio super ea.
 3. Ista l. in fi. allegatur q vbi permittitur offensā. denegatur defensio. Ideo si statutum dicat q bannitus possit impune offendi non est licitum bannito se defendere. & si defendendo se occideret volentem ipsum occidere. deponeretur iterum in banno pro tali homicidio. & vide quod no. Bar. in l. decuriones. j. de infra. Item allegatur quod quando offensā est impunita ex forma statuti. vt in casu prædicto non debet recipi accusatio: nec formari inquisitio super tali offensā. & sic talis executio impedit ingressum iudicis. facit. j. vt nemo priuatus ti. l. ij. in fin.

1. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

1. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

1. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

1. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

2. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

3. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

4. Ista l. allegat circa fi. in ver. [nam si quis.] quod si aliquis habeat inimicum. & dubitet offendi ab illo. possit adire iudicem. & implorare officium eius vt illum compellat ad præstandum sibi securitatem de non offendendo. de hoc habetur per Gul. de cu. in l. illicitas. fi. de offic. præf. & Bar. ponit in ti. de dā. infec. in l. qui bona in s. si quis iuxta. & s. si qs. quia. & in l. prima in fi. infra in quibus cau. col. censi. lib. xj.

Pauli de Castro Prima super Codice.

- 2 An monachus suc-
cedat patri in feudo.
Vide per Doc. in c. in
presentia. & ibi ex-
presse per Io. de imo.
de proba. Archi. in c.
si qua mulier. xix. q.
ij.
- 3 Rigor scriptus. Ad
del. placuit. C. de iu-
dic. c. j. de mutu. peti.
Card. Alex. in c. non
est. in iij. no. de spon.
& per Bur. Imol. &
Abb. in c. ff. de trāsa.
& remissum p. Felin.
in c. h. colū. j. extra de
re iud. Cur.

- 3 Poena capitalis potest esse sine poena mortis, & debet
intelligi de minori poena, & sic de illa que equipara-
tur deportationi, nisi de morte aliter exprimitur.
- 4 Confugientibus ad ecclesiam eo casu quo non debent inde ex-
trahi, debent ministrari victualia per ministros eccle-
siae, & etiam assignari locus ubi possint quiescere &
dormire.
- 5 Admissionem in possessionem ex primo decreto: licet non
sit prejudicialis, requiratur solennitas edictorum, seu
trium citationum, de quibus hic: & ad quos actus re-
quiratur citatio peremptoria?
- 6 Quando contra aliquem est suspicio: & non sunt urgentes
coniecturæ, debent dari ei iuramento ad eius purga-
tionem.
- 7 Colonis numeratur inter personas domesticas, & sic non
est idoneus testis.

LEX V.

Presenti. Nota ex prin. huius l. secundū Bar. qd
melius est regi iusto rege quā iusta le-
ge. Nam Imperator non vult listam habere locum in
ciuitate Constantinopolitana ubi residerebat persona sua
cuius presentia de facili poterat haberi: unde nō expediebat pro-
uidere per hāc l. quia melius ipse prouidebit cū fuerit requisitus
secundū contingentiam casuū. Itē not. post prin. ibi. [capitali,
& vltimi supplicij animaduersione &c.] Nam non sufficiebat di-
cere capitali, ad hoc vt imponatur poena mortis naturalis: cū poe-
na capitalis poterit esse etiam sine poena mortis. vt patet in de-
portatione, & damnatione in metallū, quæ dicunt poenæ capita-
les. Ideo subiunxit verba sequētia. Ideo dicit Doc. si statutuū di-
ceret pro tali crimine debere imponi poenā capitalē, non debere
imponi poenā mortis: sed debet intelligi de minori poena. arg. in
l. si præses. ff. de poenis. & sic de illa que equipararet deportatio-
ni: quia deberet hāniri & expelli de ciuitate. debet ergo hic dici
expresse qd imponatur poena mortis. Ideo iudices in sententijs cri-
minalibus condēnant ad poenā capitalē. ita qd moriatur. & aīa
à corpore separet. & non sine causa apponūt illa verba: quia mors
est duplex: naturalis & ciuili. Itē no. ibi. [victualia &c.] qd illis
cōfugientibus ad ecclesiā eo casu quo nō debēt inde extrahi dñe
ministrari victualia p ministros ecclesiæ. & etiā assignari locus
ubi possint quiescere & dormire. vt patet in verbo [aut vestis:]
& in vbo [requies:] per probat circa finē huius l. etiā ibi. [et ipsi p
incommodū ecclesiæ egentū & pauperū alienant expensis.] Itē
no. tex. ibi. [post edictorum solennē nō citationem &c.] nā Bal.
semper allegabat istū tex. quod ad mīssionē in possessionem ex
primo decreto: licet nō sit prejudicialis, requirit solennitas edicto-
rum seu citationū: quæ solennitas cōsistit in hoc qd sūt tres citatio-
nes. & vltima sit cum peremptorio. vel quod fiat vna cū cōmū-
natione peremptoria: sicut qñ peruenit ad sententiā diffinitiuā.
vt in l. ad peremptoriū. ff. de iudi. Itē dicit Inn. qñ peruenitur ad
absolutionē ab instantia iudicij. vt j. de iudi. l. properandum. §. &
si quidē. & sic in tribus casibus extra quos quælibet citatio etiā
si non dicatur, dicitur esse peremptoria. & sufficit vna vt aliquis
citetur ad videndū iurare testes, nō enim expedit dicere perem-
ptoriē: sed in dictis casibus nisi dicat, non posset ad tales actus
perueniri vt no. per Inno. in c. consuluit. de offic. deleg. sed Iaco.
but. dicebat nō requiri peremptoriū immīssione ex primo decre-
to: quia cōtrariū patet hic & videt tenere gl. in l. consentaneū.
j. quomodo & quando iud. in j. gl. & l. si finita. §. Julia. de dam. in
fec. Itē no. in ver. [inquirendi autē &c.] qd quando contra ali-
quem est suspicio. & non sunt vrgentes coniecturæ, debet dari
eius iuramēto ad eius purgationem. Vltimō no. in ver. [sanē.]
quod colonus numeratur inter personas domesticas: & sic non
esset idoneus testis. quod no. secundū Albericum.

De legibus & consti. princi. Rubrica.

- 1 Aequitas quando prestatur rigor?
- 2 An soli Imperatori liceat facere interpretationem, inter rigorem & aequitatem: an etiam
cuiuslibet iudicis?

LEX I.

Inter aequitatem. Iudex non debet
recedere à iure scri-
pto propter aequitatem nō scriptā. nisi authorita-
te principis. ad quē solū hoc pertinet, scilicet limi-
tare ius scriptū. h. d. secundū primā lec. quæ est ve-

ra. & eā tenet Bar. & Sal. legit glo. duobus alijs modis secundū
quos aequitas præferri rigori iuris. scilicet qñ nec rigor erat scri-
ptus, nec aequitas in casu in quo dubitabat, licet esset scriptū in
alio casu simili: quia debemus potius sequi aequitatem quā similitu-
dinē illā, vel qñ erat scriptus rigor iuris, & etiā aequitas: & tunc
nō habet dubium qd seruanda est aequitas. vt in l. placuit. j. de iur-
di. Pone casum vel exemplū in l. Panthoniū. ff. de acqui. hered.
ubi si qd decessit infra dies petendę bonorū possessionis, tempo-
re quo erat absens causa reipublicæ, de rigore iuris non trāsmi-
tat bonorū possessionē: nec restitutionē in integrum. quia nō fuit
læsus in vita eius. tñ de aequitate. quia lædit in articulo mortis.
trāsmittit restitutionē in integrū & sic ibi est scriptus rigor & æ-
quitas. vnde præfertur aequitas vnde ista sit cōclusio. quod cæ-
teris paribus aequitas præferri l. si seruus. §. sequi. ff. de ver. obli.
& dicitur paria, qñ nec rigor est scriptus, nec equitas in casu de
quo erat qstio: licet in simili esset scriptus. vel qñ tā rigor quā
æquitas scripta erat: sed si nō sunt cætera paria, quia rigor erat scri-
ptus, & aequitas, nō locū habet l. vt sit recedendū à iure scripto.
Pone exemplū in l. prospexit ff. qui & à quibus. & mandatū l. in
rer causas. §. non oīa. ubi si mandataris p exequendo mandatū
sit captus à latronibus, & derobatus. qd damnum nō recepisset si
mandatū nō suscepisset. nō ppter eā recuperat. quod videt cōtra
æquitatē: tñ seruatur rigor. vt ibi no. sufficit. In gl. ibi. [Item qñq:]
glo. opponit cōtra illā primā lec. & verā. quod imō debeamus
sequi equitatem. vt in l. pe. j. ad macedo. & l. sed Iulianus. §. mutui.
ff. eo. & respondet qd ibi aequitas latius ponit, & aliquādo stric-
tius: sed illa verba parū important. dic ergo qd illæ l. loquuntur
de equitate scripta. nā ius scriptū aliquādo ex equitate extendit
per aliā l. & ita loquit d. l. pe. aliquādo restringit. & ita loquit §.
mutui. nā senatus con. macedoniantū loquebat in filiofa. & quæ
dem ratio & aequitas erat in nepote p aliā l. ad nepotē extēditur.
Itē loquebat in mutuo pecuniæ. quod verbū pecuniæ. latē sumi-
tur p his q consistunt in pōdere, numero, vel mēsurā. vt in l. ta-
lis scriptura. de leg. j. tñ senatus con. restringit ad pecuniā numeratā
ex qua emanauit: quia illa reperit in pecuniā plusquā in alijs mu-
tualibus. In gl. ibi. [Itē pōt poni eodē modo &c.] intentio gl. est
illa qd in materia successione feudorū non habemus ius scriptū:
quia tpe harū illa materia nō erat cognita. sed bene habemus
ius scriptū in successione aliorū bonorū. Itē in materia feudorū
habemus ius cōsuetudinariū: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monachatu. vt in l. deo nobis. §. de epi. & ele.
æquitas verō cōsuetudinis feudorū dicitur contrariū: quia feuda
danē ppter seruitiū personale: qd dicit sine scriptis: quia sine scri-
ptura illę cōsuetudines fuerūt inesse p dūctę. licet postea p quos-
dā auctores priuatos fuerint in scriptis redactę. pone ergo dubi-
tat an monachus succedat patri i feudo, ius ciuile in feudo nō
dicit, sed i alijs bonis dicit qd sicut succedit monachus i alijs
bonis, nō obstante monach